

Uniwersytet
ŁÓDZKI

Prof. dr hab. Władysław Welfe

Urodził się 20 maja 1927 w Kolbuszowej. Pracę naukowo-dydaktyczną rozpoczął w 1948 r. Jako asystent-wolontariusz w Katedrze Statystyki Uniwersytetu Łódzkiego. W 1949 r. uzyskał dyplom magistra ekonomii na Wydziale Prawno-Ekonomicznym UŁ. Doktoryzował się w Szkole Głównej Planowania i Statystyki w Warszawie (1961), w tejże uczelni w roku 1964 uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego. W latach 1957-1958 był dziekanem Wydziału Handlu w Wyższej Szkole Ekonomicznej w Łodzi, w kolejnej kadencji (1958-1960) został dziekanem Wydziału Handlowo-Towaroznawczego w tej uczelni. Kolejne stopnie kariery naukowej przechodził w UŁ docent od 1964 r., profesor nadzwyczajny 1969 r., profesor zwyczajny od 1974 r., w latach 1965-1997 kierował Katedrą, Zakładem Ekonometrii; w latach 1970-1997 sprawował funkcję dyrektora Instytutu Ekonometrii i Statystyki UŁ. Jest twórcą kierunku ekonometrii, później nazwanego informatyką i cybernetyką ekonomiczną, na Wydziale Ekonomiczno-Socjologicznym, którego był prodziekanem (1965-1966) i dziekanem (1966-1969), a w latach 1972-1978 prorektorem UŁ. Począwszy od 1997 r.

Jest członkiem rzeczywistym zagranicznym Ukraińskiej Akademii Nauk, od 1998 r. członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk; od 1972 r. członkiem Komitetu Statystyki i Ekonometrii PAN, w tym jego przewodniczącym (1981-1984). Członek Komitetu Ekonomicznego i Komitetu Nagród Państwowych PAN (1984-1991). Członek wielu rad naukowych, m.in. Naukowej Rady Statystycznej GUS i PAN (od 1970 r.). Członek rad redakcyjnych, m.in. "Przeglądu Statystycznego", kwartalnika "Badania Operacyjne i Decyzje", od 1991 r. redaktor naczelny "Studiów Prawno-Ekonomicznych". Autor 26 monografii książkowych, redaktor i współredaktor 47 monografii i autor ponad 570 artykułów.

Uniwersytet
ŁÓDZKI

W wielowątkowej karierze naukowej, początkowo zajmował się równolegle problematyką indeksów ekonomicznych (1966), zagadnieniami ilościowego opisu działalności handlu (1957) oraz rynku dóbr konsumpcyjnych; następnie prowadził zespołowe badania nad ekonometrycznymi modelami konsumpcji, koncypując modele wyrażające efekty demograficzne, socjalne - obok ekonomicznych (1978); opracował pierwsze w Polsce modele ekonometryczne rynków niezrównoważonych (1982). Wyniki prowadzonych badań metodologicznych dotyczących metod estymacji zawarte zostały w dwóch monografiach (1977, 1982). Kolejnym obszarem działalności były badania nad ekonometrycznymi modelami, zwłaszcza gospodarki polskiej, obejmujących modele roczne (wielosektorowe) i małe (minimodele).

Pod kierunkiem Prof. Władysława Welfe, ośrodek łódzki stał się wiodącym centrum makromodelowania nie tylko w Polsce ale i na świecie. Uznanie tej pozycji było zaproszenie w 1967 r. do uczestnictwa w międzynarodowym stowarzyszeniu PROJECT LINK, w ramach którego powstał model gospodarki światowej, łączący modele wyróżnionych krajów, w tym także model WS dla Polski. Model liczący ponad 1000 równiań był modelem operacyjnym (1991, 1992), tzn. Stanowił podstawę systematycznego opracowania analiz i prognoz rozwoju kraju o horyzoncie 5-letnim. Synteza wyników otrzymanych do końca lat osiemdziesiątych zawarta została w monografii pt. "Ekonometryczne modele gospodarki narodowej" (1992), wyróżnionej nagrodą im. F. Skarbka I Wydz. PAN.

W ostatnich latach prowadzi analizy scenariuszowe oparte na kolejnych wersjach długookresowego makroekonometrycznego modelu W8D-2002 gospodarki polskiej, który liczy 200 równiań i pozwala na generowanie nie tylko popytu finalnego i jego składników, ale także potencjału produkcyjnego oraz determinujących go czynników, umożliwia też analizę procesów inflacyjnych oraz przepływów finansowych jak również napięć w makro-bilansach.

W całokształcie osiągnięć twórcy łódzkiej szkoły ekonometrycznej (które awansowały łódzki ośrodek do grona najbardziej liczących się w Europie centrów badań ekonometryczno-statystycznych), poza wyjątkowo bogatym dorobkiem naukowym, należy podkreślić Jego znaczące zasługi w dziedzinie organizacji i rozwoju badań naukowych szeroko rozumianej ekonometrii, przede wszystkim jako kierownika resortowych i centralnych programów badań podstawowych, które odegrały pierwszorzędą rolę w rozwoju tzw. "nauk ilościowych" i przyczyniły się także do powstania metodologii i infrastruktury naukowo-badawczej; kilkanaście ośrodków akademickich wyposażono zarówno w wysokiej klasy mikrokomputery, jak i inne nowoczesne technologie. Doktor honoris causa Uniwersytetu w Uppsali, Akademii Ekonomicznej w Krakowie, Uniwersytetu w Lyon II.